

РАДА

ГАЗЕТА ПОЛІТИЧНА, ЕКОНОМІЧНА І ЛІТЕРАТУРНА

ВИХОДИТЬ ЩО-ДНЯ ОКРІМ ПОНЕДІЛКІВ

РІК ДЕВ'ЯТИЙ

Адреса редакції й контори:
у Київі Велика Підвальна вулиця Д. 6.
Телефон редакції 1458.
УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ НА РІК 1914

на 1 рік	на 6 міс.	на 3 міс.	на 1 міс.	на 1 рік	на 6 міс.	на 3 міс.	на 1 міс.
11 м.	7 м.	4 м.	2 м.	11 м.	7 м.	4 м.	2 м.
5.70	4.75	3.75	2.75	5.70	4.75	3.75	2.75

Передплату на рік можна виплачувати частками: в 2 строки: на 1 лив. 3 карб. і на 1 апр. 3 карб., в 3 стр.: на 1 лив. 2 карб., на 1 мар. 2 карб. і на 1 мая 2 р., або по 1 карб. на протязі перших шости місяц. Ціна „Ради“ за кордон: на рік 11 р., (27 Корон 94 гелери на австрійську валюту); на 1/2 року—5 р. 50 к. на 1/4 року—2 р. 75 к., на 1 м. 1 р. Коли закордонні передплатчики газету через поштомт, то платять за газету по ціні, виставленій для передплатників в Росії.

Передплата приймається тільки з 1-го чис. кож м ЗА ЗМІНУ АДРЕСИ 30 КОП.

(При зміні неодмінно прикладати стару адресу).

ОПОВІСТКИ приймаються в ГОЛОВНІЙ КОНТОРІ „РАДИ“ та в Центральній конторі об'явленій Т.Д. Л. і З. Метцль і Ко-м МІСЬКА, Ясницька, 6. Ситова в о ділах цього Т.Д.: 1) в Петербурзі—Морська, 11. 2) у Варшаві—Маршалівська, 130. 3) у Вільні—Большая, 78. 4) у Лодзі—Петроковська, 1 та 5) у Парижі—8, площа Біржі.

Автори рукописів повинні подавати своє прізвище і адресу. Редакція може скорочувати і змінити статті; більші статті до друку негодяться, переходяться в редакції 3 місяці і висилаються авторам їх коштом, а дрібні замітки й дописи одразу знищуються. Рукописи, на яких не зазначено умови друку, вважаються безплатними.

З ПРИВОДУ надісланих до газети ВІРШІВ редакція не листується.
Просьба авторів додержуватись правопису „Ради“.

УМОВИ ДРУКУВАННЯ ОПОВІСТОК
ЗА РЯДОК ПЕТИТУ АБО ЗА ЙОГО МІСЦЕ:
перед текстом 30 к.
після тексту 15 к.
„сторонні повідомлення“ 75 к.

ЗА ПЕРШИЙ РАЗ платиться ВДВІЧІ
Оповідки про пошукування праці—в Конторі редакції приймаються на легких умовах.

Жертуйте на пам'ятник Т. ШЕВЧЕНКОВІ у Київі.

Жертви по всій Росії дозволено збирати Полтавській Губерській Земській Управі та Київській Городській Управі.

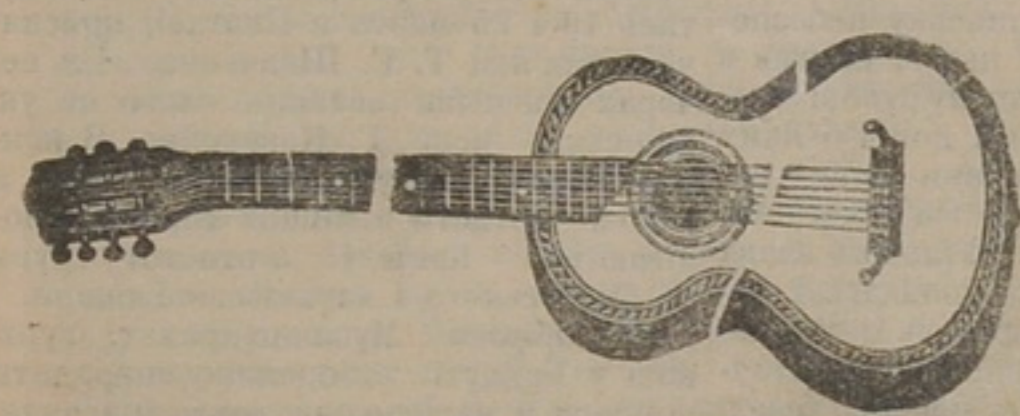
Всімьому театру-варьете
„АПОЛЛО“
Меріинговська, 8. Телефон 24-84.
Улюблене місце Київлян.
Дирекція: Трудове Товариство.
А. М. Прокофьев, П. М. Федотов, Д. В. Поджин, А. И. Нильберг.

Сьогодні ресторан одчинений
до 3-х годин ночі
завігди при ресторані мається отборна провізія з Москви і Парижу. Вигідлива кухня під доглядом відомого шеф-кулінара О. А. Туркіна.

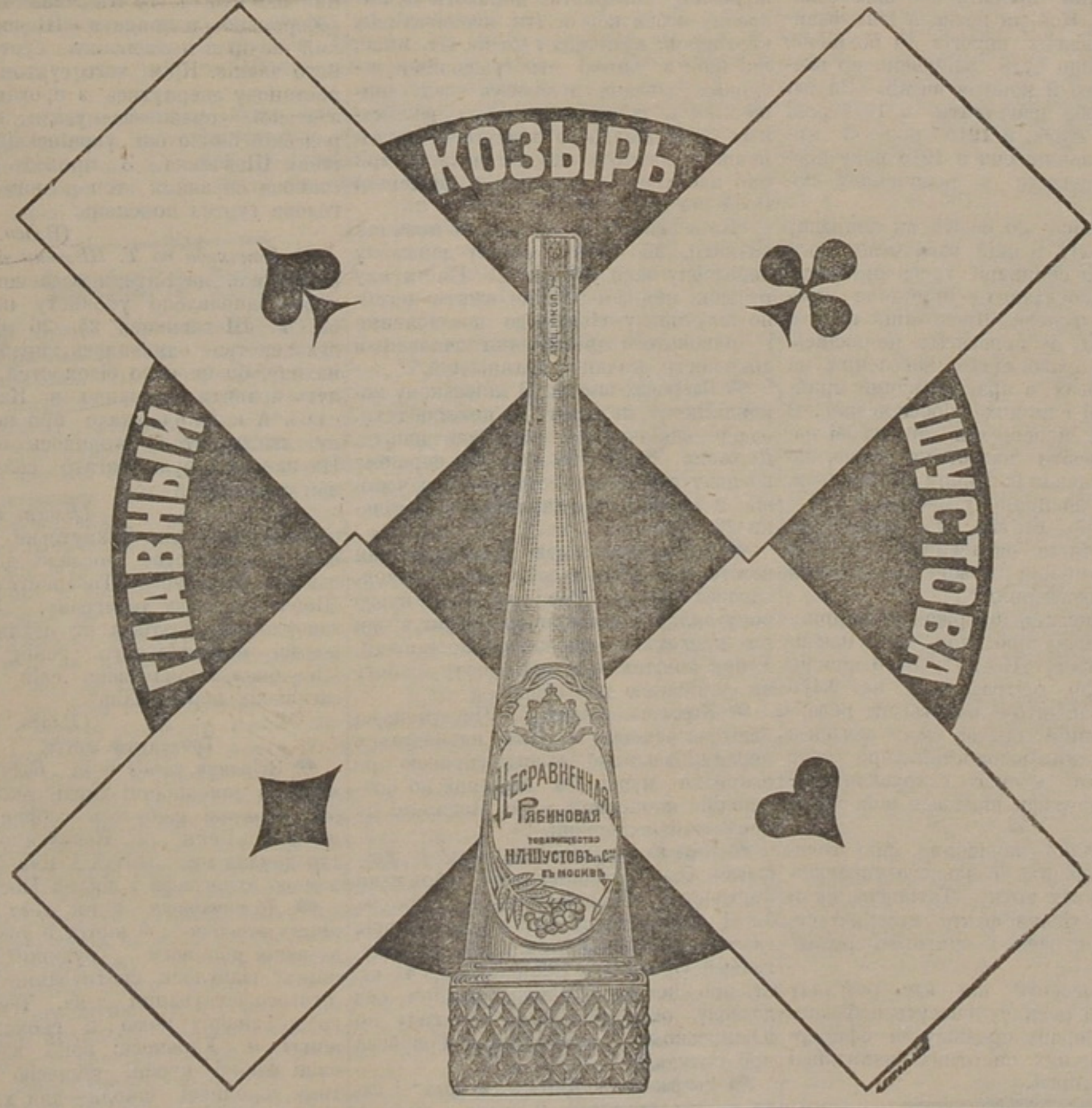
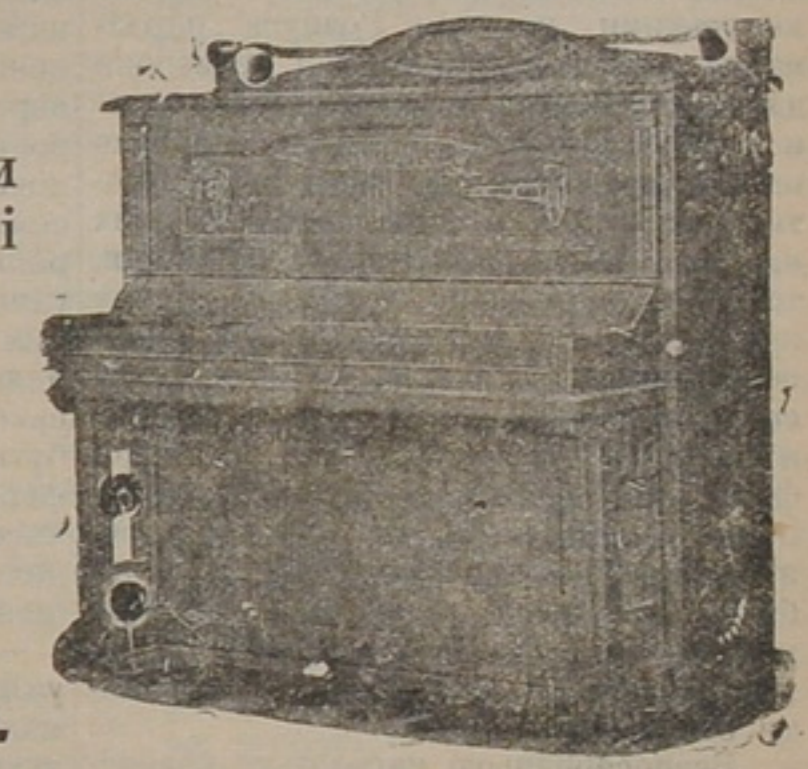
АНОНС
У неділю 16 марта переміна програми
Дебютирує новий состав артистів атракціонів і артисток етуалів.
Подробиці своєчасно

РОЯЛІ, ПІАНІНО ТА ФІСГАРМОНІІ

кращих російських і закордонних фабрик, всі струнні і духові музичні струменти: скрипки, альти, віолончелі, флейти, кларнети, труби, бубни, барабан цюпітри, камертони, струни і причандали так і ноти для всіх струментів і для співу найвигідніше купити в головному депо музичних струментів і нот

Г. І. ИНДРЖИШЕКА
Київ Хрещатик, 41, бель-етаж.
Преискуранти висилаються по замовленню.

З другого боку, нема нізвідки робітникам і всім, що потерпіли од нещастя, жалної допомоги на місці. Одна з київських газет, що збрала чи малу суму на допомогу, кілька днів шукала, кому б на місці доручити ті гроші, щоб вони пішли справді на допомогу бідарям. І це легко зрозуміти, коли згадати, що нема на Донщині та на Кубані ні земства, ні інших інститутів самоврядування, що там панує сама військово-бюрократична система урядування. Ще недавно, коли знов стало на чергу дня питання про те, щоб завести там земство, генерал Покотило відповів, що земства козакам не треба, що козаки на його дивляться, як на замах на свої привилії. І от життя само дає відповідь на цю надзвичайно характерну думку.

Політичний замах у Франції.
Пресу часто називають сьомою великою державою, підкреслюючи таким способом величезне її громадське значіння. Це останнє не підлягає ніякому сумніву. Але при цьому треба взяти на увагу, що вплив преси може бути різнорізнаний: не тільки позитивний, але й негативний. Преса не тільки будує та творить, вона може страшенно нищити та руйнувати. Особливо преса продажна, реакційна, яка витворює громадську думку не для тої або іншої ідеології, але для тих або інших особистих та класових інтересів.

старе та до певної міри звичайне себто санкціоноване авторитетом історичною традицією. Нагадаю тільки ролю реакційної преси в справі Дрейфуса. На цьому фоні повстала й остання афера міністра фінансів Кайо, яка скінчилася трагічним фіналом: убиством шеф-редактора „Figaro“—Кальмета, якого застрелила жінка Кайо за те, що „Figaro“ повів проти її чоловіка безсоромну майже шпіонську кампанію.

На останній погляд могло б здаватися, що напад „Figaro“ на Кайо мав ідейні мотиви та громадський характер: а саме—очищення політичного життя.

Але це тільки зовнішня прикраса того, що робилось у „Figaro“ проти Кайо. Фактично мотиви цієї кампанії були цілком іншого, зовсім не ідеального штибу.

Насамперед — помста за те, що Кайо викопав могилу попередньому кабінету Барту. Потім—страх перед фінансовими реформами Кайо, які до сього дня сильно відчулись би у кешенях багатих.

На чолі кампанії став сам редактор „Figaro“, Г. Кальмет дуже досвідчений журналіст, але людина далека від усякої ідеології та принципів.

Він став редактором „Figaro“ під час дрейфусіади та коли ця газета майже цілком була в руках Е. Золя, себто займала виразну позицію у цій справі, через що втратила багато передплатників із сфер аристократично-консервативних та клерикально-націоналістичних. Кальмет так зручно керував цим органом, що незабаром він опинився на чолі проти дрейфусівського цюкування та знову повернув старих передплатників із вищих кругів плутократії.

І тепер починаючи кампанію проти Кайо, Кальмет не вибрав способів боротьби. Вишукував він не тільки в арсеналі політичних та громадських фактів, але й у приватному житті та особистому листуванні свого супротивника.

Усім походом керував він особисто. Йому хотілось за всяку ціну усунути Кайо з політичного життя. Певно, що для брудної компанії досагла б своєї мети, коли б не замах жінки Кайо, яка не могла знести такої зневаги честі свого чоловіка, яка звирідала у тому, що в сучасній Франції існує ще янісь справедливість та револювером рішила покласти край нападом „Figaro“ на Кайо.

Замах пані Кайо мав виключно політичний характер. Він був протестом проти газетного бандітизму та піратства; протестом проти варварських форм полемізування та досліджування деяких справ. Можливо, що Кайо був винен; можливо, що його було треба усунути з публичної арени. Але все це треба було робити іншими способами, а насамперед іншими руками.

Стихійне нещастя і людське хижацтво.
Страшна катастрофа, що спіткала мало не все прибережжя Азовського моря, знов ставить питання про становище робітників, як і недавня катастрофа в копальнях на Катеринославщині, як і взагалі всі такі катастрофи. Вони ніколи не кінчаються десятками, сотнями чи навіть, як останнього разу, тисячами людських трупів; ніколи не спинаються на тому руйнуванні, що коїть розбурхана природа. За сучасного капіталістичного ладу за армією робітників раз у раз ідуть слідком ватаги хижаків, усяких шакалів та гнєн, що мародерствують, використовуючи на себе не тільки працю трудящих людей, а навіть смерть їхню, навіть те стихійне лихо, що не залежить од людської волі. Так буває завжди, так було й останнього разу.

умови праці робітників на зруйнованому прибережжі. На Ясенській косі люди раз у раз жили, як на вулкані, кожного дня сподіваючись смерті. Застерегаючи не раз заправляв про небезпеку; робітники вимагали, щоб їхні казарми перенести на інше, безпечніше місце. І все це, певна річ, не робило жадного вражіння, поки море не злизало злиденного життя разом з сотнями робітників. Що до умов праці, то досить сказати, що тяглася вона що-дня од третьої години ранку до дев'ятої увечері і що за цю більш ніж каторжну роботу платили 90, 75 і навіть 60 коп. Усякі вимоги робітників, щоб поправили свою долю, трактовано, як „бунт“; лікарської допомоги не було, ведучи валились без догляду, поки помирали або сами собою видужували. Не диво, що тепер робітники говорять, що ні за що в світі не стануть на роботу на Ясенській косі—„краще вже з голоду гинути“.

скінчилися бідуювання робітників,—тепер підрядчики силкуються на свою користь повернути страшний катастрофу. І повертають. Вони не тільки вигадали на платні тих робітників, що загинули (мертвим не платити ж!), але не дають заслуженого навіть живим, скористувавшись з тієї цілком незаконної системи виплати, що завелася в тій місцевості. Робітникам виплачувано звичайно не грішми, а квитками („бірками“) і тепер, коли квитки здебільшого попропадали під час катастрофи, підрядчики й зовсім не хочуть платити, воліючи позиватися з робітниками в надії, що може такі пощастить, щось випозивати. До стихійного нещастя треба додати ще те людське хижацтво, що буває часом далеко гірше од першого. І це вопоше діло робиться вже не в глухій тайзі, як було в справі Лензоті, а таки тут, близько, на очах у всього громадянства і властей, і так само робітники нігде не можуть знайти правди, ні оборони.

